

Г-жо Каленбах, с вас се срещнахме преди 3 месеца в Париж и си обещахме да се видим в София. Ето че това стана. Оттогава имало ли е някаква еволюция в проблема със загиналите германски граждани по българските граници?

- Не, за съжаление, но това не ми е темата, не отговарям за нея. За нея трябва да се загрижат учените, да отворят архивите и да отговорят.

- По другия проблем: създаването на Общоевропейски институт за памет на комунизма, има ли напредък?

- Това предложение остава, и с него се обръщаме и днес с този апел към европейските институции. Аз с удоволствие ще го предам в Брюксел и ще се съветвам с колеги как можем да го осъществим. С радост ще се занимавам с това, но искам да добавя, че трябва да се започне първо с такава институция в България, тъй че с останалите страни да се сглоби картината на комунизма в историята на Европа.

- Какво можем да очакваме от европейските институции, защото в тази насока хората очакват много от тях?

- Казвам съвсем ясно - Европейският парламент и европейската комисия са институции, които са само партньори. Тук трябва да свършите работата, в България. Да се помни миналото е болезнено, но е важно за бъдещето. Ако вие не можете да го направите, няма кой друг да го свърши. Трябва да стане там, където хората се жаят и страдат от това, че не им се чува болката, на мястото, където все още хората таят в себе си горчивина, потиснатост и угнетение.

- Твърдите, че вие, Зелените, поддържате осъждането на комунизма. Същото преди 2 години в България пред мене в интервю каза г-жа Елзе де Грюн (бел. ред. - член на Смесената парламентарна комисия България – ЕС). Защо тогава, доколкото знам, през 2006 г. Зелените в Парламентарната асамблея на Съвета на Европа /ПАСЕ/ не гласуваха резолюцията 1481, осъждаща тоталитарния комунизъм?

- Тава не е резолюция на Европейския парламент, а на ПАСЕ, която е друга институция. С нея не съм достатъчно запозната, за да дам сега конкретния отговор защо Зелените са били против. Но мога да изразя личното си мнение по този въпрос.

- Означава ли това, че изразихте само Вашето лично мнение, или мнението и на Зелената партия?

- Това е мое мнение, но без да съм се съгласувала със “зелените” колеги смятам, че повечето от тях биха ме подкрепили. Няма конкретно изявление относно позициите на

Зелените по въпросите, засягащи миналото, но във всички разговори между нас ние напълно съзнаваме, че миналото не може просто да бъде “изметено под килима”. Това е болезнен процес, който трябва да бъде проследен и виновните съдени, но осъдени по законен път. Само така може да се надяваме на по-добро бъдеще и особено важното – младата генерация, която се поучава от грешките, да се вслуша в това, което имат да кажат и споделят с нея по-възрастните, за да разберат какво са преживели.

- На тази трибуна вие, “зелена” лява евродепутатка, седнахте редом до дясна депутатка от Християндемократическия съюз. Можем ли да смятаме, че оттук нататък в Германия, в Западна Еуропа и в Европарламента казусът “Осъждане на комунизма” е родил консенсус между леви и десни?

- Да, мислим, че казусът надхвърля партийната принадлежност. Човек помни историческата вина и е наясно с повелите на бъдещето. Разбира се, че работим съвместно с други демократични партии, в противен случай ние никога не бихме получили мнозинство, а се нуждаем от мнозинство при една демокрация!

- Говори се за Пражката декларация. Смятате ли, че напред ще се говори и за Софийския апел?

- Да, разбира се! Днес разгледахме три документа, които бяха добре посрещнати. Мога също така добавя, че на 18 март в Брюксел, в Парламента, ще се състои съвещание във връзка с Пражката декларация под патронажа на Чешкия парламент. А днес – днес имаме и апел от София!

- Благодаря Ви и до нови срещи.